

3) **Здійснення перевезення пасажирів та/або його багажу відповідно до умов, визначених у квитку.** Пасажирський квиток та багажна квитанція є свідченнями укладення договорів перевезення та, як правило, містять їх найважливіші умови. Вимоги до пасажирського квитка та багажної квитанції містяться у ст. 3 Монреальської конвенції та Розділі 3 Правил перевезення пасажирів.

Можливою ознакою фактичного перевізника згідно з визначенням абз. 31 розділу 3 Правил перевезень пасажирів є наявність у нього постійного місця діяльності в Україні.

Водночас, слід звернути увагу на те, що Правила перевезень вантажів визначають перевізника (або авіакомпанію) як особу, що має постійне місце діяльності в Україні, і яка є стороною договору перевезення. Тобто, на відміну від Правил перевезень пасажирів, наявність постійного місця діяльності в Україні, є обов'язковою ознакою перевізника згідно з Правилами перевезень вантажів.

Разом із тим, акти, що регулюють виконання повітряних перевезень, не містять визначення поняття "постійного місця діяльності". Даний термін вживається у податковому законодавстві у зв'язку із визначенням поняття постійного представництва нерезидента.

У законодавстві зарубіжних країн постійним місцем діяльності – "*fixed place of business*" – вважається місце, окреме та відмінне від будь-якого іншого місця бізнесу, розташоване на певній території, у якому власник бізнесу, його агенти чи службовці регулярно проводять діяльність [3].

Можливе й інше визначення цього терміна – як місця діяльності, розташованого у межах міста, в якому особа займається бізнесом, професійною діяльністю чи торгівлею, або продає, виготовляє чи ремонтує товари, здійснює інші дії або надає послуги, що стосуються бізнесу або пропонує продаж товарів чи послуг, та (або) те місце, у якому власник бізнесу, його агент чи службовець, регулярно перебувають, з метою ведення бізнесу [3].

Зазначене дозволяє зробити висновок, що в широкому розумінні "постійне місце діяльності" – це місце у певному географічному пункті, у якому юридична або фізична особа (їх представники) регулярно здійснюють певні види діяльності, зазвичай, з метою отримання прибутку.

Постійне місце діяльності може співпадати з місцем державної реєстрації особи або відрізнятись від нього.

Водночас, для визначення поняття постійного місця діяльності перевізника, доцільно звернути увагу на подібний термін, який вживається у спеціальних документах рекомендаційного характеру щодо повітряних перевезень. Мова йде про "основне місце діяльності" повітряного перевізника, що визначається як держава, у якій авіапідприємство засновано та зареєстровано як юридична особа, має значний об'єм перевезень, здійснює істотні капітальні вкладення, сплачує податок з доходів, реєструє і базує повітряні судна, наймає істотну кількість її громадян у якості управлінського, технічного та експлуатаційного персоналу [2].

На наш погляд, останнє визначення може бути використане для тлумачення поняття постійного місця діяльності авіакомпанії, що міститься у Правилах перевезень пасажирів та Правилах перевезень вантажів.

Наведене дає підстави для висновку, що фактичний перевізник – це юридична або фізична особа, яка здійснює перевезення пасажирів, багажу, вантажу, згідно з повноваженнями, що надані їй особою, яка уклала договір перевезення у якості перевізника.

Фактичний перевізник повинен мати права експлуатанта авіаційної техніки та відповідати іншим вимогам.

Визначення поняття фактичного перевізника у чинному законодавстві України не відповідає його функціям, відтак потребує конкретизації. Вимоги, які ставляться до перевізника також потребують уточнення.

1. Постанова Вищого арбітражного суду України. Справа № 7/15. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.justinian.com.ua>.
2. Либерализация владения авиационными средствами и контроля за их деятельностью. Всемирная авиатранспортная конференция "Проблемы и возможности либерализации" (Монреаль, 24-29 марта 2003 года).- ATConf/5-WP/7 21/10/02. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.icao.int/icao/en/atb/atconf5/docs/ATConf5_wp007_ru.pdf.
3. Ord. 1635 § 2 (part), 1976 San Luis Obispo County Code. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://services.sloclerkrecorder.org.4.5.04.140> La Verne Municipal Code. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ci.la-verne.ca.us>.

Надійшла до редколегії 29.04.10

I. Петрів, канд. юрид. наук

ФУНКЦІЇ ТА СТРУКТУРА ВОЄННОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ ДЕРЖАВИ, ЯК СКЛАДОВОЇ СЕКТОРА БЕЗПЕКИ

У статті розглядається конституційно-правове поняття функцій Воєнної організації держави як складової сектора безпеки та дана їх класифікація. На підставі поняття функцій ВОД отримують пояснення зміст її структури, визначаються закономірності та її місце в системі органів забезпечення національної безпеки.

В статті рассматривается конституционно-правовое понятие функций Военной организации государства как составляющей сектора безопасности и наведено их классификацию. На основании понятия функций ВОГ получаются объяснение содержание ее структуры, определяются закономерности и ее место в системе органов обеспечения национальной безопасности.

The article deals with constitutional conception of functions of military organization of state as component of security sector. The classifications of the functions are given. On the basis of conception of functions of military organization of state the explanation of meaning of its structure is presented. Regularities and its place in system of national security services are defined.

Ключові слова: національна безпека, Воєнна організація держави, функції Воєнної організації держави.

Ключевые слова: национальная безопасность, Военная организация государства, функции Военной организации государства.

Key words: national security, military organization of state, functions of military organization of state.

Для захисту національних інтересів України від зовнішніх та внутрішніх загроз було створено систему забезпечення національної безпеки, яка має складатися,

на нашу думку, із сектора безпеки та оборонно-промислового і наукового комплексів.

У свою чергу сектор безпеки можна поділити на сектор державної безпеки, який має складатися з екологічної, державної прикордонної безпеки, системи органів державної влади та місцевого самоврядування, органів правосуддя та сектор воєнної безпеки (сектор оборони), до якого, крім правоохоронних та розвідувальних (спеціальних) органів, повинна входити Воєнна організація держави. Її місце та роль у цьому секторі безпеки надзвичайно велика, можна сказати визначальна для забезпечення безпеки будь-якої країни.

На жаль, в Україні до цього часу не вироблено спільного підходу до організації та діяльності Воєнної організації держави, а отже не в повному обсязі визначено її завдання, функції та склад, без чого неможливо забезпечити ефективну роботу як системи воєнної безпеки, так і системи забезпечення національної безпеки в цілому.

Вперше поняття і склад Воєнної організації держави були визначені в Концепції (основах державної політики) національної безпеки України [1].

Потім це поняття було уточнено в Законі України "Про основи національної безпеки України". Так стаття 1 цього Закону визначає, що "Воєнна організація держави – сукупність органів державної влади, військових формувань, утворених відповідно до законів України, діяльність яких перебуває під демократичним цивільним контролем з боку суспільства і безпосередньо спрямована на захист національних інтересів України від зовнішніх та внутрішніх загроз" [2].

У подальшому стаття 1 Закону України "Про демократичний цивільний контроль над Воєнною організацією і правоохоронними органами держави" [3] тільки доповнила це визначення словами "охоплена єдиним керівництвом...", не змінюючи його суті.

Під поняттям "єдиним керівництвом", на нашу думку, розуміється керівництво Воєнною організацією держави Президентом України – Верховним Головнокомандувачем Збройних Сил України через такий спеціалізований дорадчо-колегіальний орган як Рада національної безпеки і оборони України в мирний час і через Ставку Верховного Головнокомандувача Збройних Сил України – у воєнний час.

Склад, завдання, діяльність та перспективи її подальшого розвитку за останній час висвітлювали у своїх статтях чимало авторів, у поглядах яких щодо зазначених питань немає однозначної думки [6-11].

Автори ряду статей помилково вважають, що поняття "сукупність органів державної влади" має поширюватися на всі органи законодавчої, виконавчої та судової влади [8, 9].

Це не зовсім так. Законодавець мав на меті ті органи, "діяльність яких безпосередньо спрямована на захист національних інтересів України від зовнішніх та внутрішніх загроз" [4], про що задекларовано в тій же статті закону, тобто малися на увазі ті органи, які мають діяти в межах відведених їм повноважень у сфері національної безпеки і оборони.

Можна цілком погодитися із авторами [6, 8, 9], що Воєнна організація держави й оборонно-промисловий комплекс є складовими системи забезпечення національної безпеки України, що не суперечить чинному законодавству.

Незрозумілою та необґрунтованою є позиція ряду авторів [7, 11], які зараховують оборонно-промисловий та науковий комплекси до елементів Воєнної організації держави. Ці два комплекси є суб'єктами системи забезпечення національної безпеки і теоретично мо-

жуть стати суб'єктами Воєнної організації держави тільки за певних обставин (у разі ведення збройного конфлікту за звичаями війни).

Щодо визначення поняття Воєнної організації держави також немає спільної думки. Так без належної аргументації автор [7] дає таке визначення: "Воєнна організація держави – це сукупність органів державної влади, військових та озброєних формувань, утворених відповідно до законів України, спеціальних служб, правоохоронних органів спеціального призначення, оперативно-рятувальної служби цивільного захисту, органів управління ними, підприємств, установ, закладів та організацій, діяльність яких спрямована на захист національних інтересів України від зовнішніх і внутрішніх загроз у цій сфері та від кризових і надзвичайних ситуацій". На жаль, воно не дає можливості відрізнити воєнну безпеку від будь-якої іншої складової національної безпеки і тим самим вносить суттєву плутанину у визначення цієї категорії. Також, виходячи із завдань Воєнної організації держави, до організаційної її структури пропонується включити "орган управління – Комітет оборони, сили, спеціальні органи, служби та оборонно-промисловий комплекс". При цьому зазначається, що "сили і спеціальні органи мають статус комбатантів" [7].

Автор [11] залучає до складу воєнної організації "партизанські формування та формування народного ополчення", які він називає "парамілітарними".

На нашу думку, моделі із залученням до Воєнної організації держави "Комітету оборони, сил та спеціальних органів" зі "статусом комбатантів" та "парамілітарних формувань" можна вважати прийнятними лише у випадку збройного конфлікту за звичаями війни, який регулюється міжнародним гуманітарним правом.

Інші автори [8, 9, 11] пропонують визначити Воєнну організацію держави лише як "сукупність військових формувань та органів управління ними, діяльність яких спрямована на захист національних інтересів України від зовнішніх загроз воєнного характеру воєнними методами".

Про які саме "воєнні методи" тут ідеться? Запропоновані автором [10] методи є досить неоднозначні, інколи навіть радикально протилежні, а автори [8, 9] взагалі не пояснюють, що розуміється під цими методами. Тому, на нашу думку, таке визначення є неправомірним.

Слід позитивно відмітити те, що у зазначеному вище визначенні поняття Воєнна організація держави [10] є прийнятним формулювання "зовнішніх загроз воєнного характеру", яке є ідентичним з формулюванням авторів [6, 9] "воєнних загроз" у цьому ж понятті. Хоча, на нашу думку, останнє визначення є більш точним.

Різної у поглядах на це питання пояснюється, на нашу думку, в першу чергу тим, що автори згаданих статей у своїх визначеннях не спираються на Конституцію України, яка своїми статтями окреслила подальший шлях розвитку Воєнної організації держави, з метою його розроблення необхідними законодавчими актами.

Так із Конституції України [12] випливає (ст. 17), що найважливішими функціями держави є захист суверенітету та територіальної цілісності, забезпечення економічної та інформаційної безпеки держави, здійснення яких повинно покладатися на Збройні Сили України, правоохоронні органи та органи державної влади.

Цим самим нею визначено основні складові Воєнної організації держави, які мають випливати з функцій держави у сфері національної безпеки.

То які функції держави у цій сфері?

Спробуємо вивести їх, спираючись на теорію держави і права, конституційне та адміністративне право.

Насамперед спробуємо дати класифікацію функцій держави. Для цього необхідно визначити їх критерії. На наш погляд, критеріями класифікації функцій держави мають бути основні елементи її діяльності. Такими елементами зокрема, є: суб'єкти, об'єкти, способи та засоби діяльності тощо. Розглянемо їх.

Основними суб'єктами діяльності держави є держава в цілому, органи державної влади, система органів національної безпеки та інші атрибути держави, складові її механізми.

Проаналізуємо систему об'єктних функцій, які здійснює держава згідно з Конституцією України. Це зокрема політичні, економічні, соціальні, екологічні, функції із забезпечення національної безпеки.

У системі об'єктних функцій діяльності держави чи не найважливішими є функції із забезпечення національної безпеки, що складають певну систему, яку можна поділити на дві підсистеми: зовнішню та внутрішню.

Оскільки ці функції держави, згідно з їх визначенням (вони – її найбільш постійні та загальні напрями і види в сфері національної безпеки), зумовлюють її діяльність, то за критерії їх класифікації доцільно взяти, на наш погляд, основні елементи діяльності у цій сфері. Схематично загальну структуру діяльності можна зобразити так: об'єкт – суб'єкт – способи, засоби, походження, умови здійснення та інші ознаки. Відповідно найбільш загальними критеріями для класифікації видів діяльності є: об'єкт, суб'єкт і технологія (способи та засоби діяльності).

Об'єктами, тобто метою і завданнями, певними галузями державної політики національної безпеки, згідно з Законом України "Про основи національної безпеки України", який є правонаступником Концепції національної безпеки (основ державної політики) і дає розширений зміст її сферам, є політична, економічна, соціальна, екологічна, науково-технологічна та інші. Відповідно до цього слід розрізняти основні об'єктні функції держави в галузі національної безпеки – політичну, економічну, соціальну, екологічну, науково-технологічну та інші, які за сферами впливу можна віднести до внутрішніх функцій держави, а оборонну, зовнішньополітичну, зовнішньоекономічну – до зовнішніх. Ці функції є складовими аналогічних об'єктних функцій держави, але їм притаманний свій особливий, специфічний зміст.

За змістом внутрішніх об'єктних функцій держави в галузі національної безпеки розрізняють функції захисту конституційного ладу, зміцнення оборонного потенціалу України, боротьби з організованою злочинністю та тероризмом, забезпечення захисту населення на випадок катастроф та стихійного лиха, забезпечення внутрішньої політичної стабільності в країні та інші.

За змістом зовнішніх об'єктних функцій держави в цій галузі розрізняють функції оборони України: захисту суверенітету, територіальної цілісності та недоторканності, протидії іншим зовнішнім загрозам воєнного характеру, зміцнення воєнно-політичної стабільності в регіоні й у світі, захисту законних інтересів держави та прав громадян від розвідувально-підривної діяльності іноземних спеціальних служб.

Пріоритетною серед основних об'єктних функцій із забезпечення національної безпеки є одна з основних складових оборонної функції, як уже зазначалося, – захист суверенітету й територіальної цілісності України, який покладається на Збройні Сили України. Це передбачає як участь народу в управлінні державою, так і виключне право народу своїми вольовими рішеннями визначати та змінювати конституційний лад України, її демократичну легітимність як правової держави.

Відповідно до ст. 1 Закону України "Про оборону України" від 5 жовтня 2000 р. оборона України визначається як система політичних, економічних, соціальних,

воєнних, наукових, науково-технічних, інформаційних, правових, організаційних, інших заходів держави щодо підготовки до збройного захисту та її захист у разі збройної агресії або збройного конфлікту [4].

Участь в обороні держави разом із Збройними Силами України беруть у межах повноважень також Державна прикордонна служба, Служба безпеки, Міністерство внутрішніх справ, інші військові формування, утворені відповідно до законів України, а також відповідні правоохоронні органи (ст.11) [4].

Однак головні тут ті функції держави в сфері національної безпеки, які розрізняють за формами та способами діяльності. Такою загальновизнаною формою є законодавство з питань національної безпеки, а способами діяльності держави в цій сфері є: виконавча діяльність, контроль та координація. Відповідно, функціями держави в галузі національної безпеки за цим критерієм вважають законодавчу, контрольну, координаційну, президентську.

Чимало функцій держави в цій сфері розрізняють за засобами діяльності держави, якими є фінансовий, інформаційний, воєнний, правоохоронний та інші механізми здійснення державної влади.

Відповідно до них можна розрізняти такі функції держави в сфері національної безпеки, як забезпечення фінансової, інформаційної, воєнної безпеки та інші.

Виходячи з змісту всіх цих функцій маємо визначити ряд спільних ознак, які згрупуємо за певними критеріями. На сьогодні деякі з них уже визначені й знайшли своє відображення в чинних законах у цій сфері.

Для розкриття всіх визначених критеріїв та повного змісту цієї системи функцій необхідно прийняти ще ряд нормативно-правових актів насамперед таких як:

стратегія воєнної безпеки;
концепція побудови та діяльності сектора безпеки;
закон про Воєнну організацію держави;
програма розвитку як сектора безпеки так і Воєнної організації держави;
положення про діяльність кожного суб'єкта сектора безпеки.

Ними мають бути визначені основні принципи подальшого розвитку сектору безпеки та Воєнної організації держави, сфери їх діяльності, функції та повноваження всіх їх суб'єктів у певних умовах для захисту національних інтересів України від воєнних загроз будь-якого характеру.

Підсумовуючи викладене вище можна зробити такі висновки:

1. На підставі Конституції саме держава визначає систему державних органів – елементів Воєнної організації держави, яка повинна утворюватись у порядку та на підставі встановлених їй чинним законодавством функцій .

2. Виходячи із функцій держави у сфері національної безпеки основними функціями Воєнної організації держави можна вважати:

- оборонну (складовими якої є захист України від збройної агресії, захист державного кордону, зміцнення воєнно-політичної стабільності в регіоні й у світі та інші);
- захист конституційного ладу (складовими якої є забезпечення внутрішньополітичної стабільності, захист від розвідувально-підривної діяльності іноземних спецслужб та інші);
- боротьбу з організованою злочинністю та тероризмом;
- захист населення на випадок катастроф та стихійного лиха.

3. Ці функції утворюють собою підсистему (забезпечення воєнної безпеки), яка входить у систему забезпечення національної безпеки держави.

Найважливішими функціями цієї системи є забезпечення економічної та інформаційної безпеки держави.

Виходячи із зазначених функцій та залежно від того, на кого покладеться їх виконання, слід визначати й передбачати основну структуру та особливості діяльності Воєнної організації держави.

1. Концепція (основи державної політики) національної безпеки України, схвалена Постановою Верховної Ради України від 16 січня 1997 року № 3/97-ВР. Глобальна інформаційна система Internet (<http://www.info.rainbow.gov.ua>). 2. Закон України від 19.06.03 № 964-IV "Про основи національної безпеки України". Ст. 20. – Глобальна інформаційна система Internet (<http://www.info.rainbow.gov.ua>). 3. Закон України від 19.06.03 № 975-IV "Про демократичний цивільний контроль над Воєнною організацією і правоохоронними органами держави" – Глобальна інформаційна система Internet (<http://www.info.rainbow.gov.ua>). 4. Закон України "Про оборону" від 05.10.2000. // Відомості Верховної Ради – № 49. 5. Закон України "Про Службу безпеки України" від 25.03.1992

№ 27. Із змінами, внесеними згідно із Законом від 06.02.03 – № 438-IV. Глобальна інформаційна система Internet (<http://www.ssu.gov.ua>). 6. Горovenko В.К., Лобко М.М. Проблеми визначення складу Воєнної організації держави та планування її розвитку // Наука і оборона. – 2008 – № 1 – С.8–12. 7. Нечхав С.М. Погляди на зміст і структуру Концепції розвитку Воєнної організації держави // Наука і оборона. – 2007. – №3. – С. 23–27. 8. Поляков Л.І., Корендович В.С., Рудницький І.А. Воєнна організація держави і сектор безпеки: актуальні питання інституціалізації та розвитку // Наука і оборона. – 2008 – № 1. – С. 3–7. 9. Семенченко А.І. Ефективність державного управління у сфері забезпечення національної безпеки // Наука і оборона. – 2008. – № 1. – С.13–19. 10. Семенченко А.І. Поняття "сектор безпеки" та "Воєнна організація держави": методика розробки й обґрунтування призначення, складу, структури та взаємозв'язків. // Стратегічна панорама. – 2007. – № 3. – С. 54 – 69. 11. Телелим В.М. Деякі міркування щодо визначення категорій "Воєнна організація держави" та "військове формування" // Наука і оборона. – 2007. – № 4. – С.7–9. 12. Коментар до Конституції України / Опришко В.Ф., Авер'янов В.Б., Корнієнко М.І. та ін. – К.: Інститут законодавства Верховної Ради України, 1996. – 516 с.

Надійшла до редколегії 30.04.10

В. Крижанівський, канд. юрид. наук

МЕЖІ ДІЇ ПРЕЗУМПЦІЇ НЕВИНУВАТОСТІ В КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ УКРАЇНИ

Стаття присвячена питанням дії принципу презумпції невинуватості.

Статья посвящена вопросам действия принципа презумпции невиновности.

The article is devoted to questions of functioning of principle of innocence presumption.

Ключевые слова: кримінальний процес, права людини, принцип презумпції невинуватості.

Ключевые слова: уголовный процесс, права человека, принцип презумпции невиновности.

Key words: criminal procedure, human rights, principle of innocence presumption.

Кримінальний процес інтегрально зв'язаний з конфліктом інтересів особи та держави. Держава через свої органи зобов'язана відшукати правду і покарати злочинця, а обвинувачений має протилежні інтереси – уникнути кримінальної відповідальності. Отже, з'являється істотне питання – як цей конфлікт розумно розв'язати.

Принцип презумпції невинуватості, надає можливість обвинуваченому бути учасником кримінального процесу зі своїми правами, коли не він мусить доводити що є невинуватим, а навпаки: слідчий, прокурор і суд, щоб покарати обвинуваченого, повинні довести його вину. Цей принцип примушує правоохоронні органи, а не обвинуваченого, до доказової активності; наказує тлумачити сумніви на користь обвинуваченого; забороняє визнавати обвинуваченого винуватим до винесення обвинувального вироку.

Різноманітні підходи до визначення поняття презумпції невинуватості містяться не тільки в науковій літературі, але й в законодавчих актах.

Принцип презумпції невинуватості – це основоположне кредо будь-якої цивілізованої держави, він записаний у всіх міжнародних документах про права людини.

Так, наприклад, згідно з Загальною декларацією прав і свобод людини, прийнятою Генеральною Асамблеєю ООН 10 грудня 1948 року "кожна людина, обвинувачена у вчиненні злочину, має право вважатися невинуватою доти, поки її винуватість не буде встановлена в законному порядку шляхом прилюдного судового розгляду, за якого їй забезпечуються усі можливості для захисту" (ч. 1 ст. 11) [1].

У частині 2 статті 14 Міжнародного пакту про громадянські і політичні права, що прийнятий Генеральною Асамблеєю ООН 16 грудня 1966 року, проголошується: "кожен обвинувачений у кримінальному злочині має право вважатися невинуватим, поки винуватість його не буде доведена згідно з законом" [2].

Майже таким же чином викладений принцип презумпції невинуватості в Європейській конвенції про захист прав людини та основних свобод, де говориться: "кожна людина, обвинувачена у вчиненні кримінального злочину, вважається невинуватою доти, поки її вину не буде доведено згідно з законом" (п. 2 ст. 6) [3].

Дана засада є конституційною у більшості країн світу і становить обов'язковий атрибут демократичного правосуддя.

Так, у Конституції України зазначено: "Особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду" (ч. 1 ст. 62) [4].

Як бачимо, в Основному законі України самого терміну "презумпція невинуватості" немає, але розкривається суть принципу презумпції невинуватості та його роз'яснення. Відсутність терміну не означає відсутності поняття. До того ж, логіка зовсім не вимагає, щоб кожне поняття мало спеціальне термінологічне позначення. А також цей термін не вживається, ні в Кримінально-процесуальному кодексі України, ні в міжнародно-правових актах. Навіщо вводити іноземне слово "презумпція", яке навіть юристи тлумачать по-різному. Крім того, важко буде розібратися з цим терміном правоохоронним органам та пересічним громадянам. Якщо б в Конституції України був зазначений цей термін, то вона була б дуже громіздкою, оскільки треба було б зробити заголовок цієї статті "Презумпція невинуватості" та інших статей.

Поряд з цим, в Кримінально-процесуальному кодексі України даний принцип визначається таким чином: ніхто не може бути визнаний винним у вчиненні злочину, а також підданий кримінальному покаранню інакше як за вироком суду й відповідно до закону (ч. 2 ст. 15) [5].

Відтак, аналіз даних норм показує, що формулювання презумпції невинуватості обвинуваченого в Конституції України та КПК України дуже відрізняється від визначень, що дані у вказаних міжнародно-правових актах. Суть різниці полягає в тому, що за Конституцією право обвинуваченого бути судимим у відповідності з принципом презумпції невинуватості перетворюється в обов'язок бути судимим, оскільки вказана презумпція може бути спростована тільки вироком суду. Отож, якщо закінчується строк давності притягнення обвинуваченого до кримінальної відповідальності, при амністії, зробити це не можливо. Крім того, за Конституцією України обвинувачений знаходиться у менш вигідному

